

DRUŽINSKI PRIJATELJ

POUČNO ZABAVNI LIST ZA SLOVENSKE DRUŽINE.

Izhaja dvakrat mesečno in sicer vsak drugi in četrti petek v mesecu.
Naročnina je za vse leto 3 krone, za pol leta 1 krono 50 stot.
Posamezne številke po tobakarnah stanejo 10 stotink.

Dopise je pošiljati pod naslovom: Uredništvo „Druž. Prijatelja“ v Trstu, ul. Vincenzo Bellini št. 2, IV. n. naročnino, oglase in reklamacije pravništvo: Rojan št. 4, (Ivan Gorjup).
Poštno - hranilničnega računa št. 64.139.

NA RODNI GRUDI.

(Povest iz nedavnih časov. — Spisal Fr. Ks. Steržaj.)

XII.

Nato je prišla Marjetica vsa zardela za materjo in sedla k mizi, a takoj nato je zopet vstala in stopila na drugo strago stran k peči.

Krovček pa je vrtel s prsti kozarec in jo gledal.

„Kaj pa si zaropotala v čumnati?“ jo je vprašala mati, da je prekinila molk.

Miška se je prikazala pri skrinji, kjer sem sedela, pa sem se je ustrašila in skočila na skrinjo» se je nasmejala Marjetica in postrani pogledala Krovčka. „Saj ni napačen, si je mislila, seveda tak ni kakor Janez.“

„Ti se pa tudi vsake stvari bojiš. Saj si že osemnajst let, pa si kakor otrok, jo je pokarala mati. Marjetica je zardela.“

Krovček se je mej tem osrčil. Izpil je kozarec vina in ko je pogledal Marjetico, njen živordeč obrazek z dvema jamicama na licih in bele zobke — pa si je mislil: naj velja, kar hoče — moja more biti.

„Mati —“

„Že enkrat sem bil pri vas —“ tu je prenehal in iznova srebrnil iz kozarca. »Zakaj sem prišel veste, in ti, Marjetica, tudi —. Ali bi mi jo dali za ženo?“ — je dejal in pogledal najprej mater potem pa hčer.

Mati je pogledala hčer, ta pa je povabila oči in molčala. Ravno tedaj se je zopet domislila Kelinovega Janeza — in besedi, ki jih je rekel njegov oče. Pokaže mu, da ji še na mislih ni, ne Kelin, ne Janez. Naj bo, kar hoče. Niti mislila ne bo več nanj. Saj zares tako ni mislil. Še piše ji ne. Ko bi le količkaj še mislil na njo, bi ji odpisal. Tako pa nič. Da, to so bile le sanje, lepe mladostne sanje. Življenje je vse drugačno, kakor ga riše domišljava mladost.

Marjetica je molčala.

Mati pa je rekla:

„Meni je prav tu in vem, če bi bil ranjki oče živ, mislim, bi bil tudi zato. Kaj pa ti praviš?“ se je obrnila mati k hčeri.

„Da“ je dejala ta in obledela, potem pa zopet zardela.

„Z Bogom, mladostne sanje —“ si je mislila in se skušala prepričati, da je bilo vse življenje do sedaj samo sanje, lepe, zapeljive a — neizpeljive sanje. Odslej pa se bo pričelo resno življenje polno napora in boja, življenja in truda, življenje brez lepih sanj.

Krovček pa je vstal od mize, stopil k nji, ji pogledal v oči in ji ponudil roko.

„Velja?“

Saj sem rekla.

Nato pa je naglo odšla iz sobe, s' oraj brezčutno. Tako nekam prazno in pusto je ostalo v njeni notranjosti, tako megleno in brezsolčno kakor megleni otorni dnevi.

Mati in Krovček pa sta se pogovarjala o doti, o gospodarstvu, o bali, o tem in onem. Že pozno proti noči je odhajal Krovček proti domu v zavesti, da si je poiskal lepo in pridno ženo, v glavi pa mu je brodilo izpito vino.

Burja je bila ponehala, mesec je sijal in razlival svojo srebrno luč po okolici in nekam tajinstveno, skrivnostno se je odbijala njegova svetloba od bele, razprostrte snežene poljane.

XIV.

Johnstown, 99.

Dragi prijatelj!

Vem, da že težko pričakuješ mojega pisma, ki sem ti ga obljubil, predno si odšel v Judenburg k vojakom. Od tedaj je že dobrih pet mesecev, grozno dolga doba zame, ker mi srce še vedno uhaja domov. Kako mi je? — Dosedaj mi je šlo slabo, ker nisem znal jezika. V Novemjorku, kjer sem izstopil, so preiskali mene in še nekaj Kranjcev, če smo zdravi, ker sicer bi nas

ne pustili v mesto. Kam bi se obrnil, nisem vedel. Agent, ki nam je preskrbel karte, nas je zapustil. K sreči so mi moji tovariši — doli od Metlike so bili — svetovali naj grem z njimi v Johnstown, ker imajo tam nekaj znancev. Pa sem šel. Izprva sem bil brez dela. Skoraj ves denar mi je pošel. Nisem vedel, kaj bi počel. Ker nisem nič umeval, pa me niso hoteli. Potem sem se pa pridružil nekaterim, ki so šli v jame kopat premog. In tu navadno primanjkuje delavcev, ker vsak se boji tega dela. Mnogo jih podsuje, mnogi pa si nakopljejo v tem zadušljivem zraku neozdravljivo bolezen. Meni pa ni nič mar. Da sem le dobil zaslužek. In ta je dober. Po dva dolarja dobim, če delam po dnevi, po tri pa, če po noči. Ravno pred nekaj dnevi se je podrl rov blizu mene. To je zagrmelo. Mislil sem, da je vsega konec. Pet delavcev je podsulo; trije izmed njih so bili Kranjci, ki so pustili doma ženo in otroke, da bi jim prislужili boljši kruh kakor ga imajo doma. Moje življenje je tako prazno in brez pomena, oni pa so morali skrbeti za družino. Zakaj ni ravno mene — a Bog že ve, zakaj ne. Žalost in bolezen me še vedno nadlegujeta. Mislil sem, da bom dobil tu mir in pozabljenje, pa ga ni. Včasih sem jezen sam nase, da sem tako neumen, večkrat si dajem srčnost: „Fant, imej pamet — pa mi le misli silijo nazaj na tvojo sestro. Zdi se mi, da te vidim, kako se mi smehljaš in zmajuješ z ramama, češ da sem neumen, a verjemi mi, da ne morem drugače. Drugi bi pozabil, in prepričan sem, da ti tudi, če bi se tebi kaj takega zgodilo — no v kolikor poznam Marjetico, mislim, da se ne bo — (Janez je prenehal brati — „to se moti — potem pa je nadaljeval) jaz pa ne morem. In tudi, ko bi hotel, ne morem. Vedno v tej temni jami, samo lučka brli, moj kramp tolče po kamenju enakomerno, misli pa mi uhajajo vedno domov.

Bodi zadosti! Saj vem, da te to moje javkanje nič ne veseli, zato pa še o tebi kaj. Kako se imaš pri vojakah? Kolikor te poznam, mislim, da si zadovoljen. Vendar, kako to, da si še vedno pri vojakah, saj bi te doma rabili pri delu? Ali ti pišejo od doma kaj? Je že bila proka Linina? Pa čemu te izprašujem, mogoče ti ne bo ljubo, pa saj veš, kamor človeka srce vleče, na to vedno misli.

Zaslužek imam tu prav dober, kakor sem ti pisal. Svetoval bi ti, kedar ti bo doma preveč hudo pridi, ti ki si priden in pameten delavec, si boš v par letih lahko zaslužil, da boš plačal dolgove. — Pa čemu ti to pisarim? Kolikor poznam tebe in tvoje veselje do domače zemlje, do lepega polja, do domačih gozdov, se mi zdi, da ne bi ti mogel tega nikoli zapustiti. In v tem

oziru ti dajem prav. Janez, tako ljubkih njiv, tako lepe deželice in tako lepega, nepozabnega kraja, kakor je moja in tvoja rojstna vas in kakor je sploh naša kranjska dežela — ne boš dobil na svetu. Precej sveta sem videl, Švico, Francosko in Holandsko, pa sedaj Ameriko, a verjemi, meni je bilo hudo, ko sem se vozil todi. Ubogi ljudje, sem si mislil, ko sem se vozil med švicarskimi velikani. Ljudje, bogati in premožni, hodijo sem, zakaj ne poznajo naše dežele, našega raja in pa kraškega sveta, cirkniško jezero, lepo ložko dolino, ali pa našega skalovitega Škocijana. Da je ta v Ameriki, že davno bi bili naši sovaščani bogatini, toliko bi jim neslo. Za en del pa je tudi boljše, saj domačinov nam tujci ne pokvarijo.

Mislím, da sem ti že precej napisal in še mnogo, mnogo bi rad, pa ne vem ravno kaj. Čutim pač v sebi, z besedami pa ne morem. Prejmi moje najsrčneje pozdrave, dragi Janez, in kmalu odpiši

svojemu

Antonu.

Kelinov Janez je slonel ob oknu v vojašnici, ko je bral to pismo. Še dolgo, dolgo so mu zrle oči naravnost skozi okno, enakomerno — kakor se dogaja tedaj, ko se človeku duša odmakne in zamisli v nov, docela tuj svet.

Zakaj neki se ne more umiriti? se je vpraševal še sedaj po tolikem času. Čudno, da se dobe tudi taki ljudje! Tako daleč je šel, v tužino, samo, da bi si ugasil ono žejo človeškega srca, ki se mu javlja tedaj, ko ne more doseči zaželjene stvari — pa se mu ni posrečilo. Tako daleč od domačije in vendar —. Njemu pa ni nič, ko mu je Marjetica pisala, da ne mara zanj. Izprva ga je pač vznemirilo, presenetilo — in koga bi ne? Sedaj pa bo kmalu miren, ni še docela, a največ zaradi postopanja, ki ga je toliko pri vojakah. Ko pride domov, ko mu dahne v obraz oni prijetni, hladni vonj po sveži mladi zemlji, ko začuje zopet živahno pesem žitnega polja in nado vzbujajoč ropot cepcev po bukovem podu — tedaj bo gotovo pozabil na te mladostne sanje. Da bi le bilo kmalu, a kaj ko gredo ta leta tako počasi.

Da bi šel za Antonom, on? — Ne, to za sedaj ne! Preveč je navezan na dom, preveč se ga oklepa domača gruda in ga veže nase, ne, zasedaj ne Morebiti, če bi se mu domačija pristudila, če bi ga odbijala, potem — morebiti.

Janez je zrl pred se skozi okno enakomerno z napol odprtimi očmi in razmišljal. Vedno bolj je prihajala misel na površje, da bi bil že kmalu doma. Potem pa se mu je nehote urinilo, da ni prav, ker ga oče ne oprostí vojašine. In

bi ga lahko, samo, ko bi hotel. Da bi ga mati pregovorila? Težko. Kdo neki?

Ali naj mu piše, da naj bo radi Marjetice miren? e bi ga oče rabil, bi mu že pisal sam in prosil zanj. Tako se pa ne meni zanj.

Zadnji čas mu je začelo presedati vojaško življenje, kolikor bolj se je bližala pomlad, toliko bolj nestrpen je postajal.

Neko čudno hrepenenje je čutil v svoji notranjosti, kakor hrepenenje ulete ptice selivke, ki bi odletela rada s tovarišicami proti jugu, pa ne more, ker je ujeta.

Dolgo, dolgo je še slonel Janez pri oknu in se ukvarjal z mislimi, ki mu jih je rodilo prijateljevo pismo a njegovo hrepenenje je postajalo vedno večje, vedno izrazitejše.

Zunaj pa se je mračilo. Obzorje je žarelo v zadnjih žarkih, nebo se je odevalo v vedno globokejše in temnejše barvne tone zunaj po dvorišču, po hodniku pa se je začulo živahno, razborito razgovarjanje tovarišev. (Pride še).

MOJA PRIJATELJICA.

(Črta. — Spisala He(tv Podlipška.)

Pozno zvečer je že bilo, ko sem jo obiskala. Soba je bila polurazsvetljena, dišalo je po zdravih, saj je bila soba, v katero sem stopila, bolniška soba. Z zaprtimi očmi je ležala na postelji moja najljubša prijateljica. Dihala je težko in niti ganila se ni, ko sem stopila k postelji.

»Kako ti je dragica? Tako pozno sem zopet prišla, oprost, veš, da prej nimam časa!«

»Hvala ti. Veseli me tolikanj, da si prišla. Bolje mi je, bolje, a po noči mi je bilo zelo slabo«, je dejala tiho ter mi podala shujšano, prozorno ročico.

Njena sestra, ki me je spremila v sobo, mi je ponudila sedež ter sedla sama k postelji rekoč:

»Hudo ji je bilo res, toda upam, da ne bo nič nevarnega. Zdravnik je zapovedal popolen mir. Sploh pa jaz nikakor ne morem umeti, zakaj bi bil človek tak, kakor je naša Ana. Vedno ne raj premišljuje, zadnji čas tista njena tiha otožnost, zdravnik je dejal, da je vplivala na njeno zdravje največ duševna razburjenost, potem, da je rahlih živcev, in kdo ve, kaj še vse. Jaz o vsem tem prav nič ne razumem, verujte mi gospica«. In obrnivši se k Ani je nadaljevala: »Ana zdravila ti dam, je ravno čas. Veste sinoči nisve prav nič spali, Bog daj, da bi nočoj, je vzdihnila in podala zdravila bolnici.

»Vsak ne more biti tako brezskrben, vesel in živahen, kakor ste vi gospica nevesta,

dejala sem jaz ter z dopadajenjem opazovala brhko dekletce.

Haha, nevesta! Saj mi ni ženin že celih štirinajst dni nič pisal, v jeseni pa se hoče poročiti z menoj. Hm, kakor hoče, jaz mu pa celi mesec ne bom odpisala, se je smejala, da so se lesketali beli zobčki izza polnih, rdečih ustnic. Oprostite«, je nadaljevala, »imam še opravilo v kuhinji, pri teh besedah je že zginila skozi vrata.

»Celo noč je prebdela tu pri moji postelji, ter me prosila prav otročje, naj nikar ne umrjem. Danes je zopet vsa vesela in srečna, ko vidi, da mi je nekoliko bolje. Ne vem, kaj bi počela, ko bi je ne imela tu. Glej draga moja, sestri sve, a prav nič si nisve podobni. Ona je popolno drugega duha, drugih nazorov, ter pri tem vedno srečna in zadovoljna.

»Da, Ana, glej zakaj bi tudi ti ne bila taka in živela bi dokaj srečnejše. Bodi praktična, vzemi ljudi, življenje tako kakor je, ne kakor bi moglo in moralo biti. Ni dobro letati vedno po zraku, za nedosežnimi ideali, dostikrat človek od tega nima nič, največkrat — prevaro. Ti si bolna, Ana, zato ne bom nadaljevala, a kakor hitro ozdraviš, ti povem vzrok tvoje bolezni, vem gotovo, da se ne motim.

»Lahko mi poveš že sedaj! Sicer pa vem kaj misliš. Ne motiš se! Kar sem ti razodela zadnji čas, mi je hudo potrla dušo, zmanjšalo mi zaupanje do ljudi, a k temu je prišla še boizen gospoda Srečka. Vidiš vse to je vplivalo na me tolikanj, da me sedaj vidiš tu, na bolniški postelji.

»Da, res! Gospod Srečko te pozdravlja, dolčas mu je po tebi zelo, ne more čakati, da se skoraj zopet vrneš v trgovino. Zdaj je že popolno zdrav in ko ozdraviš še ti in se vrneš, bo zopet vse po starem.«

»Vse po starem, misliš? Pozdravi mi vse kar najlepše, ako Bog da, bom kmalu zopet z Vami.

Poslovala sem se od nje s solzami v očeh, voščila tudi sestri lahko noč in odhitala domov.

* * *

Uboga moja prijateljica! Tako rada sem jo imela. Sploh je bila zelo priljubljena. Nekako spoštovanje so čutili do nje vsi, ki so jo poznali. Nežno njeno srce, mehka duša je hrepenela vedno po vsem lepem in blagem. Vendar pa se je razodela malokomu. V srcu je ohranila vse, bodisi veselje ali žalost. Nekoč sem opazila, da dobiva dolga pisma. Pričakovala sem, da mi bo morebiti povedala sama, kdo da ji piše, a sem čakala zastonj. Ko sem jo pa nekoč zasačila, da je zopet z veliko pozornostjo čitala

podobni list, vprašala sem jo, odkod-li dobiva tako pogosto pisma. Ona pa se je le nasmejala in molčala.

Naglo je mineval čas pri vsem delu in neprijetnostih. Dolga, huda zima se je poslovila in na njeno mesto je prišla smehljajoča se spomlad. Krasne, nedeljne popoldneve smo porabile zato, da smo po opravljeni božji službi zahajale ven iz mesta, v prosto naravo. Ana me je redno spremljala na teh sprehodih. Zadnji čas pa je postala tiha in otožna. Vedela sem dobro, da ne bo razodela niti meni vzroka svoje žalosti, torej sem čakala ugodne prilike, da jo poprašam.

lahko šle, dejala sem jaz.

Namenila sem se že takoj zjutraj da ostanim doma ves dan. Sestra pojde rada s teboj, njeno veselje je, laziti po gričih.

Nekako čudna si postala sedaj en čas, Ana. In danes, solze v tvojih očeh! Čemu vendar. Ana, povej mi, saj veš, da te ljubim, prosila sem jo, ter se je oklenila okrog vratu.

»Ne piše mi več, prenehala je, ne da bi mi naznanil vzroka zakaj«, dejala je tiho.

* * *

»Kdo? Ne razumem te! Povej mi no vse, zaupaj mi in lažje boš prenašala, kar te teži, sem rekla jaz.

Nesreča na železnici.

Neke nedelje popoldne grem, kakor navadno, k nji, da bi le skupno na sprehod. Dasi sem prej potrkala, vendar me ni slišala, ko sem stopila v sobo. Sedela je pri oknu, ter zamišljeno zrla v daljavo, v očeh pa so ji blestele solze.

Ana, oprosti, da te motim! Trkala sem na vrata a ker ni bilo odgovora sem vstopila. Toda kaj ti je, ti jočeš? Vendar se ti ni kaj z lepa pripetilo?« sem jo vprašala sočutno.

»Ti moraš oprostiti! Slišala sem sicer trkanje, a mislila da je sestra, ki mi večkrat tako nagaja« se je opravičevala ter mi podala roko. »Pojdeš z menoj? Glej tam-le na oni griček ki se ravno od tu tako lepo vidi bi danes

»Poslušaj torej Dopisovala sem si z gospodom, kateri mi je sicer osebno popolno neznan, le iz raznih njegovih spisov, ki sem jih čitala, sodila sem, da mora biti vzoren, značajan mož. Vse sem mu zaupala ter ga zelo spoštovala in cenila. Veselila sem se tako njegovih pisem, vedno sem našla v njih kaj lepega in dobrega, a ni manjkalo tudi zdravega humorja. Naenkrat pa je prenehal pisati popolno. Dan za dnevom sem pričakovala pisma, a zaman. To je vidiš, kar me dela tolikanj otožno«, je dejala ter si zadržala oči.

Oh, za tako malenkost, si topiš srce! Bodi pametna ter na to niti ne misli več! Ako

noče pisati, pa naj pusti«, sem se smejala jaz. — „Ni tako, dragica! Glej, predstavljala sem si ga kakor idealnega človeka, odkritosrčnega, brez vse hinavščine. Povej mi, ali je to čin značajnega moža, izginiti brez sledu, prenehati s pisanjem brez vsakega opravičenja? Temna senca je padla na njega. Morem li si misliti kaj drugega kakor da kar je pisal in kar piše ni drugega kakor hinavščina skrita pod krinko idealnosti? Nekoč sem mu pisala da kadar prestaneva si dopisovati, si naznaniva tudi vzrok zakaj. Zadovoljen je bil s tem, a vendar je sedaj obmolnil brez vsakega poročila. Hočem li človeka, ki sem ga nekdanj spoštovala, sedaj obsojati, zaničevati? Svetla podoba, ki sem si jo vstvarila, mi hoče izginiti kakor senca, kakor sen. Oh, in jaz trpim radi tega, ker vidim, da se človek vara povsod, da ni nikjer nič pristnega, ampak vse ponarejeno“, je pravila razburjeno.

(Konec prihodnjic.)

PREVARJEN.

Spisala Rezika Nemec. — Konec.

Drugi dan denejo štirje možje gospo v krsto in le s težavo so ločili dobro dete od ljube matere, da so zamogli pokrov zadelati in odnesti drago truplo na njivo Gospodovo.

Ko je mašnik pel tužne cerkvene žalostinke in so devali truplo v jamo, je vpilo dekletce: «Kaj vam je storila mati, da mi jo hočete zagrebsti: saj mama ni mrtva n je tako dobra». Vsi so odšli, le ubogo dete je še klečalo ob novem grobu, klicalo in vzdihovalo. Čez dolgo se vzdigne in gre počasi proti domu. Vse pusto prazno, nikjer obličja drage matere. Strah jo je postalo zato je vzela pismo, ki jej ga je izročila mati in zapustila hišico.

V mraku je prišla do lepe hiše s čednim gospodarskim poslopjem. Pri Korenu, tako so rekli posestniku, so ravno odvečerjali: kar zaslišijo neko trkanje? Gospodinja je šla odpirat in našla našo revico vso premrlo od hudega mraza. — Bila je pozna jesenska noč. — Pelje jo v hišo govoreč proti domačim: «Morda pa kaka ciganka!» Ti ljudje so bili trdosrčni; vsi se zahročejo ob teh besedah. Mala za to ni porajtala, ampak je milo gledala na mizo kjer so drugi večerjali. Sirotka že dva dni ni imela nič v ustih. Naposled ji vendar gospodinja prinese dva krompirja rekoč: «Na, to ti bo menda dovolj». Z veseljem je zaužila horno večerjo. Korenovka jo je gnala v kravji hlev spat. Strah je bilo Lenico in neprestano je vzdihovala po očetu in materi.

Koprivec jo je obdržal za pastarico.

Gospoda Pavla pa je ludo sovražil njegov nekdanji kolega Mlakar. Snubil je namreč tudi lepo Ano, a ta ga je zavrгла. Prisegel je maščevanje, koje je na tako grd način izpeljal. Očrnil je ženo proti Pavlu, da mu je nezvesta v domovini in še drugo, Ani pa je zopet pisal o možu, kakor je bilo že zgoraj omenjeno. In za vse to je morala trpeti Lenica, ta nedolžni angelj.

Z Lenico enake starosti pa je bila tudi domača hči Tilka, ki pa je je bilo sama hudobija. Imela jo je zmiraj za ciganko. Ubožico je bolelo to očitjanje, a vendar je molčala. Rada je ubogala in delala, kolikor je še mala mogla.

Nekoč, ko jo je Tilka zopet zaživila pri očetu Korenu ki je svoji razvajeni hčeri preveč verjel, jo je ta neusmiljeno pretepel, potem pa ji naložil težko delo, katerega pa sirota ni mogla opraviti. Šla je iskat utehe na grob matere, da je tam potožila, glubi gomili, ker je trda srca ljudi niso hotela poslušati. Uoga Lenica. —

Ko je v mraku prišla k hiši, jo je trdosrčni gospodar pahnil iz hiše. Vsa obupana je šla slednjic zopet po cesti, ki jej je bila tako dobro znana; šla je na pokopališče. Saj jej je tu počivalo najdražje in najmileje, tu jej je počivala mati. Prišedša na mirodvor, vzame pismo iz nedrij, ga ogleduje od vseh strani. «Očetu bi ga morala dati. — A kje je oče? Oče — oče, saj te imam rada.

Stisnila je pismo k sebi in pokleknila na materin grob. Nemo je zrla v temno noč. Burja je brila in našo revico je zeblo, da se je mraza tresla. Trud jo je premagal, naslonila se je na križ in zaspala. Spala je spanje trdno — ni se več prebudila. —

Čudno, zadnjo nedeljo je bila gospodarja komaj izprosila, da je smela iti k sv. spovedi in sv. obhajilu.

Drugo jutro je šel po pokopališču neznan gospod. Neka skrb se mu je brala na obličju; pazljivo se je oziral na vse strani. Kar zagleda pri nekem križu sključeno osebo. Gre blizu in vidi žalosten prizor. Mrtvo dete na grobu nasloneno na križ, s pismom v naročju.

Gospod vzame pismo in bere naslov: «Mojemu možu!»

Strašna slutnja se ga polasti. Pogleda otroka v obraz — in grozno zakliče: «Oh Lenica, moja ljuba hčerka! kaj se je zgodilo, oh jaz siromak? Odpre pismo, obledi, prebere tudi pridjano pismo in obupno zakliče: «O nesramni lažnik! Mene je ogradil pred njo, njo pa pred menoj! ali sem zaslužil to? Ruval si je lase, strašna notranja bol se ga je polastila. «O moja Ana, o dragi otrok, tu je pokopana moja nada, moje vse.» Poljubljal

je mrtvo dete, ter ga klical : naenkrat pa se zgrudi onesveščen na tla. Od nepričakovane nesreče in žalosti mu je počilo srce.

Ljudje so našli za nekaj dni mrtvega očeta in otroka. Ne daleč od nju je ležalo pismo.

RIMSKA KRI.

(Resnična dogodba. Spisal Josip C. Fünsterwald.)

V letu 1875 je živela par ur od mesta Rima siromašna zelo pobožna rodbina. Ta rodbina je stanovala v revni koči, na jako samotnem kraju. Razun te kočice ni bilo drugega človeškega prebivališča, razun starega, ogorelega zidovja nekdanje kréme. Revni prebivalci samotne hišice so bili soprog, soproga, mati soproge. enajst letni deček in osem letna deklica. Deček je bil zelo razposajen ; če je le mogel je ušel v bližnjo vas, ter se tam igral in pretepal s svojimi tovariši, včasih celo do krvi.

Neki dan meseca sušca so morali iti stariši za nekim opravilom v mesto, seboj so vzeli samo hčerko, ker dečka ni bilo doma, pohajal je zopet okolo, kakor po navadi, s svojimi tovariši po bližnji vasi. Doma je ostala samo stara mati, ki je pričakovala z nemirnim srcem svojega vnuka. Še le okoli osme ure zvečer je prišel potepuh domov. Ko se je približal stari materi, ga je začela svariti : „Oh ljubi Ferdo,“ — tako mu je bilo ime — kako si ti hudoben ! Gotovo si se zopet udril, poglej kako imaš ranjeno čelo ! Oh vboga jaz ! Nič nimaš usmiljenja s svojo staro materjo. Vzemi si za vzgled „Garona“, katerega jaz osebno poznam še od mladega kakor tebe. On je že od mladega se pretepal in potepal kakor ti ; in zdaj kaj je ? Malopridnež, tat in celo — če ni drugače, tudi ubijavec. Ako ne veruješ meni, lahko kakega drugega vprašaš, saj ga pozna vsa okolica.“

Med tem časom, ko ga je stara mati tako lepo in skrbno svarila, je deček slonel za staro omaro in mirno poslušal. Ko je vboga ženica dokončala svoje svarilo, kar naenkrat močno zaropota na duri dvorišča. „Moj Bog“, zaupije žena, kaj je to ? V hipu vzame svetiljko, in hoče iti pogledat skrivnostni ropot. Ali prepozno. Niti še ni bila svetiljko vžgala, kar sta že šla v majhno sobico dva moža, s pokritimi obrazi. Eden izmed nju je zgrabil ženo držeč roko na ustah ; in drugi je prijel dečka in mu rekel z gromečim glasom : „Kje hranijo stariši denar ? Ako poveš, sta oba rešena.“ Ko je deček videl, da ni mogoče braniti je pokazal staro omaro, v kateri je bilo par Lir (Kron). Ko je hudobnež zvedel, kje je denar, se je podal k omari in začel razbijati. Da ne bi pa deček ušel, ga je malopridnež tiščal za glavo

med kolenimi. Dokončavši svoje hudobno delo, je rekel : „Ako sedaj zineta besedico, sta žrtev smrti.“ Rekši te besede, sta hudobneža odšla. Vendar je imela stara mati toliko poguma, da je šla s svetiljko gledat čez druga vrata za njima. Deček se je tudi nje tiščal. Videvši se tatova na prostem, sta vzela robce raz obrazov. V tem trenutku je zaupila uboga žena : „Kristus moj, Garon, je li mogoče da si, ali — —“ „Jezik za zobmi“, se je zadrhl hudobni Garon. „sedaj moraš umreti“. Nato se je zaletil morilec z nožem nad pol mrtvo ženo. Pri tej priči se je vrgel pogumni deček nad staro mamo, da bi jo rešil gotove smrti.

Ali zgodilo se je, da je namesto na ženo, priletel sunek na nedolžnega dečka. Hudobnež v zavesti, da je umoril ženo, je odšel s svojim tovarišem. Pri sunku, katerega je deček dobil, je padel na kolena rekoč z milim glasom : „Stara mama, kolikrat sem jaz vas razžalil ali ni res da mi odpustite ?“ „Gotovo“, mu je odgovorila žena, ker ni znala za njegovo rano, pa vstani, da greva vžgati svetilko“. „Oh stara mama“, je nadaljeval deček z bolj slabotnim glasom, „sem zadovoljen da ste mi odpustili, in ko pridejo moji stariši in sestrica domov, pozdravite jih iz srca in dajte vsakemu poljubček v mojem imenu“. Pri teh besedah je deček omahnil ni dal več znamenja življenja od sebe in njegova nedolžna duša je zletela v prelepi raj.

„Moj Bog“, je zaihtela preplašena žena, ker šele sedaj se je zavedla da je deček mrtev, Ferdo, Fer — — do kaj imaš ? za božjo voljo — — vstani, — — saj en, — — en odgovor — — mi še — — daj.“ Ali Ferdo ni slišal več, ni čutil več in ni odgovoril več.

Pouk. Otročiči bodite dobri, poslušajte svoje stariše, dokler je čas, da ne postanete taki kot Garon.

NEKAJ ZA SLOV. STARIŠE.

(Po maloruskem.)

Uvažuj, kar otroci store dobrega.

Melasiya je bila čvrsta deklica. V svoji otroški pameti je pa tuptam pustila kaj v neredu. Oče se je jezil, kot bi ga kdo bril z ledeno vodo, s skrhano britvijo, poučiti pa ni znal svoje hčere prav nič. Kar je Melasiya znala, se je naučila le sama ali pa v šoli.

Nekega dne je sklenila deklica, da bode ljubila red in bila pridna, tako pridna, da se njenemu očetu ne bo treba več jeziti. Kar je sklenila, je precej začela izvrševati. Očetovo sobo je tako lepo očistila in pospravila, da bi bil oče

moral tak red zapaziti in hčer pohvaliti. Ko je prišel v sobo se za lepi red ni niti zmenil. Melasija je stala v vratih in pričakovala z veselim upanjem, da jo bode oče pohvalil. Do tega je imela pravico. Taka umestna pohvala bi ji bila v vsodbujajo. Oče je bil trdega srca in ni uvaževal ničesar, kar je hčerka uredila.

Še enkrat je poskusila očeta ganiti in razveseliti. V šoli se je naučila v ženskih ročnih delih lepih okraskov. Vso svojo pridnost je porabila, da je na robcu očetovem všila lepih cvetlic. Oče se za to ni brigal nič. Melasiji je ta brezbriznost težko dela, vendar hotela je res pokazati očetu, da ga ljubi. Spisala je lepo pisemce polno dobrih sklepov in obljub, da hoče ljubiti red in delo, sploh da bode pridna na veselje očeta. Podati je hotela to pismo očetu, da ga prebere. Oče ni pisma niti odprl rekoč: „Nimam časa za take otročarije in čenčarije“ — vzela je pipo in šel pred hišo kaditi in igrati se s psičkom. Melasija pa se je skrila in jokala. Otrok ima srce in razum.

ZVESTOBA SE BORI IN ZMAGUJE.

V nekem gradu so bili posli, ki so gospodo neskrbno sleparili in zraven tega tudi nepošteno živeli. Noben posel ni mogel mej njimi obstati, ako se ni mej njimi spajdašil.

Pri tej grajščini stopi v službo, Ana nedolžno kmečko dekle. Bila je hišna grofične hčere, bistroumne in dobrosrčne. Čez nekoliko dni jo jamejo posli prigovarjati, naj k njim zahaja. Ana ni mislila nič hudega. A brž je sprevidela, da pri poslih ni vse prav. Ni znala govoriti, pa bala se je, zato je molčala. Ana se jih je ogibala. Nazadnje pove to svoji gospodični, ta naznani očetu, in nato grof posle presliši. Prvi posel vse taji. Za priče pokliče kuharja in vrtnarja: ti pričajo soglasno, da je tuje dekle jezično, klepetavo, lažljivo, hinavsko, hudobno. Tudi grofica se je dala pregovoriti proti nji. Zdaj se začne vihar proti dekletu. Vsi so jo preganjali, celo gospodična ni vedela kaj bi mislila. Naenkrat izgine gospodični prstan vdelan z dragim kamenjem. Grofica je bila vsa srdita. To pove kuharjevi ženi. Ta pa jame vpiti: „V ti hiši, pa tatvina, kjer se petnajst let šivanka ni pogrešila, in zdaj tolika kraja! To se mora natanko preiskati. Ne puščamo da bi taka sumna na nas obležala. Nihče ni mogel tega storiti razun Ane. Odkar je ona sem prišla, ni drugega ko prepir in nesreča. Veste milostljiva gospa, kako poredno je to dekle. Molčala sem, ker je gospodična še zmerom zavzeta za to hinavko. Zdaj se bo pokazalo na kateri strani je zvestoba in poštenje. — Grof zapove precej natančno preiskovanje, in glej, prstan

je v škrinjci Anini. Zdaj je bilo očitno, da je ona tatica.

In kako so se ji smejali njeni sovražniki! Grof je hvalil stare svoje „zveste“ posle, „tatinško“ Ano pa izpokal, rekoč: Tako mlada še. pa že tako prekanjena!“ Gospodična jo je sicer zagovarjala, pa ni pomagalo. Grofovi posli so trobili okoli, da je deklina tatica.

Žalostnega srca se je vračala Ana domov k materi. Ona je pač vedela da se njen otrok ni popačil v tako kratkem času, da torej kriiva. Ker je bila vas 12 ur od grada, ni v vasi nihče nič vedel o tem dogodku. Mati in Ana sta živeli ob svoji rokah. — Tako preteče nekaj let.

Nekega dne stopi v Anino izbo mlada gospa z gospodom. Ana prebledi. „O moja gospodična!“ to reče, pa solze jo polijo. „Ne okaj, Ana! Prišla sem pote. Omožena sem, in hišne potrebujem.“ „Zahvaljujem vas, gospa. K vam pa ne morem. Preveč sem trpela. Dasi tudi sem bila nedolžna, sem vendar v vaši hiši izgubila dobro ime.“ „Prav zato sem prišla sem“ odgovori mlada gospa „Nedolžnost tvoja se je pokazala. Pred nekaterimi tedni, je obolela kuharica. Na smrtni postelji mi je dejala, da bi rada umrla, ko bi jo ne težila velika krivica, ki jo mora popraviti. Nato je rekla, da je ona vrgla prstan v tvojo škrinjo. Ko to slišim, ostrmim. Vesela sem bila, pa tudi žalostna: žalostna, ker si nas mogla tako zapustiti, vesela pa, da si bila takrat nedolžna. Stvar povem očetu, oče jame precej preiskovati, in našel je, kako so posli zoper tebe zvijačevali. Ana, zdaj imamo nove posle: ti boš prva, pri nas moraš biti do smrti.“

Nato je šla Ana v grad, ter je bila od vseh ljubljena in spoštovana. („Cvetje.“)

BICIKLIST.

(Števo Erman)

Gospod Debelak pred petimi leti gotovo niti sanjal ni da se bo še kedaj imenitno vozil na kolesu. Ali čudna so pota usode in gorje človeku, ki postane žrtev nemile usode!

Gospod upokojeni mesar Debelak sicer ni bil več v oni dobi življenja ko se porajajo pred človekovo dušo različni šport z vso svojo privlačno silo. Tisti časi ki polnijo dušo želje po različnih po-kočnih dogodkih, ko zabrepeni življenja polna duša po čem in ne miruje poprej da, ali doseže svoj cilj ali strmoglavi — —, tisti časi so bili za našega Debelaka že daleč zadaj. Debelaka so k neki izvrstni misli nagibali čisto drugi cilji.

Od kar je izročil duhomorno gospodarsko vodstvo „mlajši moči“, je bilo videti kot bi se vsi dobri in slabi duhovi zarotili da ugonobe gospoda

Debelaka. To pa na jako surov način. Videti je namreč bilo kot bi vsi ti duhovi tekmovali med seboj kdo da bo več storil, da postane Debelak sod z enim obročem in to čim preje, tem bolje. Z vidnim strahom je opazoval kako mu pokajo hlače in kako se trgajo gumbi na telovniku.

»E, e!« je tarnal včasih svoji boljši polovici „nič ne vem kako bo, e!“

„Žajbeljna ti bom skuhala, žajbeljna; to ti bo dobro storilo“.

Gospod Debelak pa ni bil potolažen s tako tolažbo in je tuhtal naprej kaj bi bilo najprimerneje storiti, da bi njegova široka postava dobila spet prvotno obliko.

Iz tega mučnega stanja pa ga je rešil njegov zvesti prijatelj Matevž kateri ga je nekoč, ko mu je tolažil svoje gorje, prijateljsko opomnil da je najprimernejše sredstvo za omejitev njegove debelosti ta, da si dovoli več gibanja. Le na ta način bojo njegovi debeli organi spet delovali pravilno.

Ta svet zvestega prijatelja je uplival na Debelaka kakor blagodejni dežek na razsušeno zemljo; še tisto popoldne si je izposodil kolo v Ljubljani pri nekem znancu.

Gospod Debelak je pač znal v svojih mladih letih za silo kolesariti, a danes v starosti in obilnosti ga je jako skrbelo kako pojde.

„Da bi le srečno nanjga prišel, potem bo že šlo“ si je mislil v skrbeh.

Prižgal si je tepko, verno spremljevalko svojo, ter zlezal previdno na kolo.

„No o, — saj gre! o Debelak ni kar tako! Malo se mu zapleta, res da se mu malo, a kaj ko nima več tistega fantovskega srca in ognja kot ne — — hop! — Beži — —!“

Predno se je kolesar prav zavedel, je že ležal v jarku tam za cesto

„E — — e — —!“

S hrbotom se je zaril v jarek tako, da ni mogel koj vstati; zleknil se je torej poljubno v jarek in se udal v nemilo usodo kolesarskega življenja.

„Lej“, si je mislil na tihoma, „pa je le dobro če človek pade v blato; kaj bi bilo, če bi tukaj bilo trdo kamenje? Hu!“

Počasi se je spravljal na noge.

„Bo že šlo že! Tako, sedaj smo pa nogah; še pipo moram dobiti — eh malo blatna je, no pa kaj to, osnažim jo, pa bo!“

„Tako, ej, saj ni nič hudega; malo bolj previden bom moral biti!“

Skobacal je zopet na kolo, prižgal pipo in jo užgal po gladki cesti proti Št. Vidu.

„Hej, saj gre, samo paziti se mora!“

In res je šlo. Včasih se mu je sicer zaletelo na kraj ceste, a je potem s tem večjo silo zasukal na drugo stran; včasih je zaropotal, da se je plašno dvignila jata vran tam sredi njive in so se ljudje previdno umaknili.

Zlato solnce se je ravno poslavljaljo od Krima in je z zadnjimi žarki obsevalo ljubljansko polje. Delavci in delavke so se trudni vračali iz tovarne, ko je gospod Debelak s potnim čelom veslal škripajoče kolo po cesti in ni gledal ne na desno, ne na levo če tudi so porodne ljubljanske cigararice zbijale razne dovtype ob nenavadni prikazni.

»Gospod!«

„He, gospod! — kadi se za vami, kadi!“

»Ha kadi se — — naj se kadi, seveda se kadi prašna cesta. Ženice mislijo, da zato če sem debel neznam kolesariti. Jo vidiš figo! Pa bom nalašč še bolj pognal!“

„Gospod kadi se, kadi!“

Glas je prihajal od blizo in tako močan je bil, da se je Debelak kar stresnil.

Pogledal je v hipu nazaj in videl da se mu iz suknje kadi.

„Hu!“

Mislil je stopiti raz kolo, a je že ležal v grabnu.

Padel je tako srečno da mu je voda ki je tekla po grabnu segala ravno do ušes in na ta način si je srečno pogasil obleko katero je s pipo zažgal; pa tudi to dobroto je tam dosegel, da mu je hladna vodica odvzela vse neljube pritikline, katere si je v prvem jarku nabral.

„E, ej!“

„Pomagajte, zgorel bodem!“

Delavci so se smijali.

„Ne bo šle oče, v vodi ni še nobeden zgorel;“ toda vidili so njegov kritični položaj in kot stori dobra duša, so mu šli pomagati na noge.

Potem pa je bil precej bolj gibčen; voda je namreč dobro uplivala na njegove organe in zdelo se mu je, da je precej lažj.

Vkljub dobremu vspehu pa ni gospod Debelak nič več kolesaril. Iznašel je baje sedaj drugo bolj nedolžno sredstvo s katerim bo dosegel svoj namen. Če se bo to tudi tako obneslo kakor prvo, potem že sporočim.

ZVESTI SPREMLJEVAEC

Konec 19. stoletja je živel v vircburškem frančiškanskem samostanu sloveči profesor p. Bonavita Blank. Še ko mlad pater je s vso ljubeznivostjo podučeval v katekizmu nekega dečka, kateri se je kasneje vpisal mej vojake in se hrabro bojeval v francoskih vojskah. Zaradi njegove hrabrosti in učenosti je dospel do visoke vojaške ča-

sti. Njegov nekdanji katehet, p. Bonavita je še enkrat, vže v visoki starosti, šel na neko znanstveno potovanje. Nekega dne je bilo na tem potovanju v društvu več gospodov, kateri so bili v visokih vojaških časteh. Med prijateljskim pogovorom, seveda so prišli tudi do tega, da so se popraševali po ro stnem kraju.

„Ja, sem vircburžan“ pravi p. Bonavita. „Vircburžan?“ vsklikne ves vesel eden gospodov, „oh, Vircburk me spominja na najlepše trenutke mojega življenja, ker sem tam preživel otroška leta, tje do mladeniške dobe. Ste li morda poznali frančiškana p. Bonavito Blanka? Ta je bil moj katehet. Živi še ta blagi mož?“

Do solza ginjen odgovori ponižno p. Bonavita: „Živi še, in stoji pred Vami“. Podala sta si roke in se radostno objela.

Nato nekdanji učenec seže v žep in potegne ven majhno knjižico: Glejte, to je katekizem, po katerem ste me nekdanj učili sveto vero. Ta je bil povsod moj spremljevalec od tistega časa, ko sem odrinil od Vircburka. Imel sem ga pri sebi v vsaki skušnjavi. On mi je v brezverski prevratni dobi obvaroval sveto vero, in ni me sram očitno spoznati, da je bil tudi moje varstvo pred grehom, ter mi pripomogel do te velike časti“.

NOVICE.

Birmoval je prevzvišeni g. škof binkoštno praznike v stolnici sv. Justa, minoli torek pa v cerkvi Novega sv. Antona. Birmancev je bilo te prve dni veliko manj nego lani. Deloma je temu vzrok neugodno vreme. — Sv. birma bo v Trstu še te-le dneve: 26. maja pri sv. Jakobu ob 9 uri in pol, 27. maja pri Starem sv. Antonu ob 10 uri in pol, 28. maja v jezuitski cerkvi ob 10 uri in pol in 2. junija zopet pri sv. Jakobu ob 9. uri

Žrtvujmo kaj za naše slovenske dijake! Vsak narod obrača posebno pozornost na svoje dijaštvo, da se vzgoji in nabere v najlepši dobi svojega življenja bogatih duševnih zakladov. Slov. kat. narodno dijaštvo si mora tudi nabrat obilo duševne paše, da se bo bojevalo „z uma svitlim mečem“ za svoje vzvišene ideale in cilje, da se bo moglo pripraviti za socialno in kulturno delo med narodom. Zato se obrača Slov. dijaška zveza na vse požrtvovalne katol. rodoljubne Slovence, da jo podpirajo s tem, da ji pošiljajo znanstvenih pa tudi lepo-lovnih knjig. Pošiljatve naj se blagovoliijo naslovljati: Ivan Česnik, jurist, Vrhovčeve ulice 11, Ljubljana. Na isti naj se pošiljajo tudi vsa pisma in drugo tikajoče se Slovenske dijaške zveze.

Demonstracija socialnih demokratov v Trstu. Dne 16. t. m. so socialni demokratje priredili sprevod po mestu. Spreveda se je udeležilo gotovo preko 30.000 oseb. Nosili so velikanske rdeče zastave. Imeli so seboj tudi godbo. Šli so celo na Greto. V ulici del Belvedere se je pa sprevod razdelil v dva dela. En del, z godbo na čelu je šel nu Greto, drugi del je pa zavil v ulico Miramar. V ulici Glovanni Boccaccio je nekdo zilil na demonstrante škač vode. Malo je manjkalo, da se ni zgodilo kaj hujšega. Med potjo so socialisti pevali delavsko himno in neko nalašč za to priliko zloženo pesem, ki opeva Pittonija, Scaberja, Pagninija in Oliva. Idoči mimo »Narodnega doma« so socialisti vzklkali „Eviva!“ in »Živio Rybač!“ Demonstracija, ki se je vršila povsem mirno in dostojno, je končala še le po polnoči.

Kaznovanje radi zanemarjanja volilne dolžnosti. Kakor znano je vlada prepustila deželam da sklepajo o tem, ali se uvede volilna dolžnost ali ne. Sklenil jo je nižje avstrijski deželni zbor in še par drugih. Iz azalo se je, da na Dunaju 32.906 volilcev ni oddalo glasovnic, torej 898% od 366.429 volilnih upravičencev. Kdor ne more opravičiti svoje odsotnosti, zapade globi. Vendar pa se bode pri denarnih kaznih postopalo jako milo in bodo globe znašale k večjemu 1 do 10 kron primerno gmotnim razmeram volilcev. Seveda kazen ne velja za one, ki navzlic dobri volji niso mogli priti na volišče in izvršiti volilno dolžnost, bodisi, da niso dobili legitimacij ali da jih opravičujejo drugi v zakonu navedeni razlogi: če je volilec bolan, če je uradno zadržan, če je na potovanju izven Nižje, a Avstrijskega, ali če ga morda zadržuje bolezen v rodbini ali pa če so prometna sredstva pokvarjena. Če se vpoštevajo vsi ti slučajji, bo na Dunaju kaznovanih približno 25.000 volilcev, na deželi pa okoli 15.000 volilcev. Volilci, ki morejo postavno opravičiti svojo odsotnost, morajo to storiti v 8 dneh po volitvi pri pristojni oblasti bodisi pismeno, bodisi ustmeno. Če ko misli da je bil kaznovan po krivici, se lahko pritoži na namestništvo. — To velja tudi za ožjo volitev.

Protestantske učiteljice pri sv. očetu. Dne 7. t. m. je sprejel sveti oče v avdijenci približno 50 protestantskih učiteljic z Angleškega. Sv. oče je nagovoril dame nenavadno ljubeznivo in toplo in jih prosil, naj se pri poučevanju mladine ozirajo kolikor mogoče na verski moment. Sveti oče je naredil na učiteljice nepopisljiv vtis.

Modern zobozdravnik. V občini Barkonži na Ogorskem je delavec Herman drl kmetu Buzgu zob. Ker ni imel ravno družega orodja pri rokah, zgrabil je za kovaške klešče ter potegnil tako krepko da ni izdrl le zobu, ampak bolniku odtrgal

celo — čeljust. Buzgo je omedlel in kmalu potem umrl. Ker so bile kleščice zarjavele, se mu je zastrupila kri. Protí Hermanu so uvedli kazensko preiskavo.

Velikonočna spoved. Čas je še jutri in pojutranjem. Če pa kdo zamudi ta čas, ni s tem rečeno, da je za celo leto že oproščen od sv. spovedi, temveč mora opraviti to krščansko dolžnost čim prej možno.

Zahvala. Oskrbništvo župniške cerkve Sv. Antona Novega v Trstu je podarilo 100 kron za dobrodelne ustanove katoliške. — „Tržaška hranilnica in posojilnica“ je podarila župnijski knjižnici pri Novem Sv. Antonu v Trstu in pa Rafaelovi družbi vsaki po 50 K. Bog plati!

Potresni sunki so se ponavljali v zadnjem času po več krajih. Potresno gibanje so čutili tudi v Ljubljani in na Štajerskem.

Naše srednje šole. V Avstriji imamo 244 gimnazij, 131 realk in 51 moških ter 19 ženskih učiteljskih. Iz-med gimnazij je bilo 121 nemških, 52 čeških, 43 poljskih, 6 italijanskih, 5 rusinskih, 5 hrvaških in 12 utrakvističnih. Realk je 73 nemških, 43 čeških, 11 poljskih, 4 italijanske in 1 srbska. — Iz-med moških učiteljskih je 23 nemških, 12 čeških, 5 poljskih, 6 poljsko-rusinskih, 2 nemško-slovenski, 1 hrvaško, 1 italijansko in 1 italijansko-nemško. Vseh gimnazijcev je 87.464, realcev pa 45.165. Število učiteljskih znaša 8972, med njimi 3333 žensk.

Postava proti kajenju mladine. 22 marca se je predstavilo odposlanstvo češkega sokolstva pri zastopnikih vseh strank in jih prosilo, naj delujejo za zakon s katerim se prepove mladini do 16. leta kajenje. Enak zakon bi bil tudi pri nas velekorišten.

Preiskava proti generalu Steslju. Preiskovalno sodišče, ki se je pečalo z zadevo generala Steslja glede predaje Port Arturja, je dokončalo svoje delo. Sklep se glasi: Steselj se postavi pred sodišče po § 251., ki zahteva obsodbo na smrt. Kako mine slava tega sveta! Vsi se še dobro spominjamo, kako je Steslja skoro ves svet proslavljajal kot neustrašenega vojskovodjo, končno bo pa še v smrt obsojen kot izdajalec.

Cerkev sv. Marka se podira. Severnovzhodni del cerkve sv. Marka v Benetkah so podpri, ker se boje, da se podere. Popraviti morajo ves ta del na novo.

Markov stolp v Benetkah so po desetne sečnem počitku zopet začeli zidati, ker je odbor odobril načrt stavbenikov.

Izseljevanje iz naše države v severno Ameriko narašča v zadnjem času neverjetno. Naših izseljencev je bilo lani 43 000, torej prav tretjina

vseh. Nemcev je bilo 6034, Madjarov 7676, Slovakov 4800. Da je prišlo že tako daleč, temu so krive razne dosedanje avstrijske vlade, ki se niso pobrigale za kmeta in rokodelca.

Kanouična vizitacijā v paznškem dekanatu. 21. aprila je bilo v Pazinu 373 birmancev. 22. aprila, Grdoselo 48. 23. aprila Stari Pazin 71. 24. aprila, Žmin 371. 25. aprila Cere (Kaplanija) 81. 27. aprila, Beram 90. 28. aprila, Trviš 102. 30. aprila, Kaščerga 65, Zamank 21. 1. maja Kringa 105. 2. maja, Tinjan 142. 4. maja, Sv. Peter u Šumi 147.

23. aprila na dan sv. Jurja je bila na Starem Pazinu pontifikalna sv. maša (ker je patron sv. Jurij) in blagosl v pokop lišča.

Povsod lep sprejem, povsod lepo petje, posebno v Bermu in Tinjanu

Umetniška razstava v Benetkah je bila otvorena 4 t. m. Posebno ugajajo dela dalmatinskega kiparja Neštrovića. Mnogo del so razstavili tudi ruski in češki kiparji.

Nenavadno vročino smo imeli teden pred prazniki. Ta vročina ni bila naravna vročina ampak je bila najbrže v zvezi z izhlapevanjem ognjenikov v južni Italiji. Dež je nekoliko shladil ozračje.

Konjsko, pasje in mačje meso vsled slabih družabnih razmer uživajo v vedno večji meri, zlasti na Nemškem in Francoskem. Na Nemškem so leta 1905 pobili 180.000 konj, na Saškem, Bavarskem in Pruskem pa devet tisoč psov. Število mačk ni znano.

Izbruhi ognjenikov. Dne 10. t. m. je začel z grozovito silo ognjenik Stromboli bruhati. Žareča lava se je vlila proti obljudenemu delu otoka in požgala mnogo vinogradov. Pred izbruhom se je čulo močno bobnenje. Bruhanje postaja vedno močnejše. Tudi ognjenik Etna izmetava še vedno mnogo pepela. Velikanski stebri dima se dvigajo iz žrela in zagrinjajo okolico v neprodarno meglo.

KOLENDARČEK.

Maj.

26. I. **pobinkošna nedelja. Sv. Trojica.** (Evan-gelij: Meni je dana vsa oblast). Filip N., sp.: Elen-terij. — 27. ponedeljek. Magdalena Pac., dev., Janez, pap. m.; Alipij; Beda. — Danes je ščep ob 3. uri 15 min. popol. Spremenljivo vreme bomo imeli. — 28. torek. Auguštín, šk.; German; Vilém, sp. — 29. sreda. Maksim, šk.; Teodozija, muč. — 30. četrtek. **Sv. Rešnje Telo.** Ferdinand, kr.; Feliks pap. — 31. petek. Angela Mer.; Kancjan in tov.; Amelija.

Junij

ima 30 dni. Do 21. zraste dan za 18 min., do konca meseca pa se zopet skrči za 3 minute. 1.

sobota. Juvencij, muč.; Gracijan, muč.; Pamfili. — 2. II. **pobinkoštna nedelja** (Evangelij: Prilika o veliki večerji) Marcelin; Erazem, šk. Blandina; Rodilja; Evgenij — 3. pondeljek. Klotilda; Oliva, dev. — Danes je zadnji krajec ob 8. uri 32 min. zvečer. Menda bo še trajalo spremenljivo vreme. 4. torek. Frančišek Kor. sp.; Kvirin, šk. — 5. sreda. Bonifacij, šk.; Valerija; Dorotej, m. — 6. četrte. Norbert, šk.; Bertrand, šk. — 7. petek. Srce Jezusovo. Robert op.; Sab'nijan; Bogomil. — 8. sobota. Medard šk. — 9. III. **pobinkoštna nedelja**. (Evangelij: Prilika o izgubljeni ovci) Primož in Felicijan, muč.; Pelagija. — 10. pondeljek. Marjeta, kraljica; Mavrin, muč.; Getulij. — 11. torek. Barnaba, ap.; Marci an, muč. — Danes je mlaj ob 12. uri 3 min. zjutraj. Mokra vreme! — 12. sreda. Janez Fak, sp.; Flora, dev. — 13. četrtek. Anton Pad.; sp. — 14. petek. Bazilij, šk.; Elizej, prerok. — 15. sobota. Vid, Modest in Kresncija muč.; Alberih, sp.

DAROVI.

Moška Marijina družba. Bolniški oskrbnik A. Humar je dobil za bolnike te le podpore:

Gg. Batagelj 5 K, voditelj I. Tul, Bradač, Kolenc, Reic, Ambrožič, Humar po 1 K Margon, Pipan, Fünsterwald in Škrjanc po 60 st. Skupaj 13 K 40 st.

Ta svota se je nabrala pri odborovi seji dne 5. maja t. l. Bog plačaj.

DRUŠTVA.

Katoliško slov. izobr. društvo v Trstu je imelo dne 12. t. m. svoj izredni občni zbor. Nov odbor: Č. gg. Ivan Tul, voditelj, Jakob Ukmar, namestnik, Anton Hreščak, tajnik, Aleksander Martelanc namestnik, Andrej Zink, svetovalec; p. n. gg. Ivan Reic predsednik, Štefan Stanič I. podpredsednik, Pipan Andrej II. podpredsednik, Štefan Renčelj, blagajnik, Anton Kolenc, blagajnikov namestnik, Jos. Zink in Kokolj Fr. pregledovalca računov, Vreznih Anton, knjižničar, Majcen Josip, knjižničarjev namestnik.

Sklepi:

1. Priporoča se odbornikom naročbo na »Družinskega Prijatelja« (društveno glasilo — in izobraževalen list)

2. Mesečne odborove seje ob 11. uri vsako prvo nedeljo v mesecu (z odborovo sejo moške Marijine družbe.)

3. Denar v hranilnico (društvo nima dolgov).

Moška Marijina družba v Trstu ima slovesni sprejem novih udov dne 26. t. m. ob 3. popoldne v cerkvi sv. Antona Novega. Govoril bo preč. g. kanonik Frančišek Kosec.

DOMAČA ŠOLA.

„Živinoreja je pri nas preteška“ tarnajo tisti nesrečni ljudje, ki so si občinsko imetje razdelili. Poznam slovensko vas, ki je bila na glasu blagostanja, sedaj je na glasu revščine in propada. Zakaj? Na kratko. „Ko sem bil še otrok, se spominjam (pripoveduje nekdo iz te vasi), da je imela naša vas obširno, občinsko imetje“, pašo in gozde. Vsak vaščan je imel pravico imeti toliko glav živine, kolikor je le mogel in hotel. Vso to živino je paševal en sam črednik, katerega so pojedinci po vrsti vzdrževali in mu dajali poganjače. Ljudje so opravljali svoje delo na polju in črednik je oskrboval živino brez truda in napora, ker je bilo mnogo prostora za pašo. Za davke se je plačevalo „toliko od glave (živine)“. Kdor ni imel živine in je imel pravico imeti jo ni plačeval nič davka. Kadar se je sekalo drva, so si jih vsi bratsko razdelili. Lepo je bilo takrat, a sedaj? Sedaj je drugače. Nekateri so začeli v vasi delati zgago. Zanesli so med ljudi misel, da bi bilo bolj pravično in lepše, ko bi se občinsko imetje razdelilo in razkosalo, ter dalo vsakemu vaščanu njegov kos. Zaslupljenci sami so občinsko imetje razdelili in ker niso imeli zato ne znanosti ne skušnje, so razdelili slabo. Kdor je bil večji kričač, je dobil lepši kos. Drugi so morali pred pritiskom molčati in še molčijo. Javna višja oblast ni storila svoje dolžnosti, ker je bila ali slabo poučena ali pa je imela premalo poguma. Vsak gospodar mora imeti sedaj svojega pastirja. Živina se ne da vzdržati več na tesnih prostorih. Prepri, pravde, žuganja, kletvine, kljubaji se vrsté dan za dnevom. Pastirji zamujajo delo, mlajši tudi šolo. Otroci se kvarijo in pohujšujejo. Živinoreja propada“. — Živinoreja je pa tako tesno združena z kmetijstvom. Zato propada tudi to. Svetujemo, da se občinsko imetje zopet združi posebno, ker ni še pripoznano od vlade, (dasi razdelitev obstoji že več kot deset let n je že dosti škodila prebivalcem).

DOMAČI ZDRAVNIK.

Skrb za šolsko mladino. V Ameriki so ljudje v marsičem dosti naprej pred nami. (V nekaterih stvareh so pa preveč naprej. O. U.) Zanimivo je pa to kako skrbe za zdravje šolske mladine. — Nežni otroci se kaj hitro utrudijo pri pouku in večkrat tudi zaspijo. Kaj storiti? V Nev-Jorku se

večkrat na dan telovadi. Ko zapazi učitelj, da so otroci zaspani, da povelje, da skočijo vsi po koncu. Potem pa jim veli razne kretnje z rokami in nogami. Po teh vajah otrokom lica zopet zarde, oči se jim zaiskre in razum se zbistri. Pouk traja po en četrt ali pol ure. Domačih nalog ni za male otroke.

Nekateri jutrovcí, ki po svojih veroizpovedanjih ne smejo piti opojnih pijač, so taki junaki, da se jim vse čudi. Sadje, kostanj, voda — to da e mo³. Koliko naših delavcev napačno misli, da kdor težko dela, si sme privoščiti nekaj žganja. Ni res.

PREGOVORI. Nabira in piše Mihael Pustišek.

Lepe katoliške knjige in časopisi so mladim ljudem najzvestejše znanke, lepe pesmi pa najboljše do-
[brovoljke.

Mrtvi nas živeti učijo.

Čudo veliko lepega in dobrega stori en sam mož, kateri veliko dela, pa malo tožuje, se sam trudi
[in ne zanaša na druge ljudi.

Zdravje duše in telesa sta si najbližnja soseda,
[kajti pod jedno streho prebivata.

Gospodar se po strehi spozna, žu nik pa po
[cerkvi.

Huje ko človek za častjo leti, bolj čast pred njim
[beži, da je ne dojde.

Ni človeka brez sencé in drevesa brez korenin. Kdor hoče pravi otrok božji biti, mora tudi ov-
[ražnike ljubiti.

Kdor za prihodnje dni ne skrbi, življenja v eden ni. Otrok beračija je hudobija, katera z njimi raste. Šiba naj bo zdravilo, ne vsakdanje kosilo za
[otroke.

Prisiljena pokora le malo velja; prava pokora pa
[mnogo veselja prinese.

Prebrisana glava, pa pridne roke so boljše bogat-
[stvo, ko zlate gore.

Razvajena družina in pa bolna živina, vsakdo se
[je boji.

Nespodobni pogledi so žive iskre nečistosti, ki
[čisto srce zažgó.

Napuh je omotica devišstva.

Kdor dobro sklene vse zadene.

Kdor privleče očeta do praga, njega bodo otroci
[sunili čre prag.

Zvestoba v svojem stanu je mati časne in večne
[sreče.

Malo je človeško srce, pa neizmerne so njegove
[žele.

Kjer stari delajo, mladi pa tobak kadijo, tam po-
[gosto boben ropoče.

Ne pravi, kar znaš, ampak pokaži!

GOSPODARSKI NASVETI.

Spisal A. T.

Vino pretočiti! — Zakaj to? Sedaj se začnejo kleti bolj in bolj razgrevati a s kletjo se zagreje tudi vino. Ako se nahaja v vinu drozje (gošča) se ga lotijo razne glive ki vino poslabša o ali popolnoma pokvari o.

Kdor hoče imeti svojo kapljico dobro in zdravo pretoči naj ga prej nego se je klet močno razgrela

Obiranje cepljenih dreves.

Lansko leto se je cepljenje v „speče oko“ dobro sponeslo. Sedaj pa se ne sme pozabiti obirati divje pognanke. Kdor tega dela ne opravi o pravem času, bode imel mnogo škode. Predno pa tržemo divje mladike, pripraviti se je, ali je plemenito oko zdravo. Cepljenje v „speče oko“ je zelo priporočljivo. Je priprosto, lahko in skoraj najgotovjše. Cepi se lahko od meseca junija do meseca avgusta in sploh dokler je les muzev.

Na ta način se cepi vse sadno drevje razun črešnjice in marelice. Tega cepljenja ne zamudite. Vrtnice pridejo prve na vrsto, to radi cvetenja, kajti tedaj vemo, katere nam najbolj ugajajo. Najboljša podlaga vrtnici je divja v tница (serebenka), ki jo imamo čez mero v naših gozdih. Potrudite se cepiti jo in v jeseni presaditi na vrtove in druge primerne kraje.

Olepšajmo si cerkve, kapele in spomenike s svežimi cveticami.

Prehod od suhega krmjenja na pašo se mora polagoma vršiti. Naši ljudje imajo navado, hitro ustaviti suho krmo (seno) in nadomestiti s svežo travo. Zato živina dostikrat v spomladanskem času zbolí.

Priporoča se svežo travo tesno zmešati s senom in živini polagati, dokler se privadi sveži travi.

Kedaj se obirajo pognanki na trtnih divjakih.

Če hočemo da bo imela amerikanka močne in za cepitev sposobne pognanke, jo moramo očistiti takoj, ko je trta pognala tri do pet cm. Z zgodnjim o'iranjem trto krepčamo, s poznim pa slabimo.

Amerikanski podlagi pustiti je 2—3 mladiki, ki rastejo močno in na pično. Ko zrastejo te približno pol metra, se jih v „zeleno“ požlahti.

OTROKOVA LJUBEZEN.

Starogorski.

Pozno uro
v tiho noč naznanja kladvo,
sladki spanec
že objel je vas, dobroavo
in povsodi
zacelila se je rana
vsaj za hipec,
ter objela sreča žarna
z mirno vestjo
spavajočega zemljana.

Trudna mati
bila skrila v odejo
je bolnice
bledo, solzno, in zmučeno
svoje lice
v sanjah sladkih se zibala
da je hčer a
zdrava s postelje ji vstala.
V snu je m ti
roke dvignila h Gospodu
in ahvalo
dobremu je pela Bogu,
da ji hčerko
je ozdravil, rešil smrti...

Bolna hčerka
pa je zasanjala sanje
da je angelj
jo popeljal v lepe raje,
kjer vse polno
cvetk prekrasnih je duhtelo,
kjer drevesa
so rodila zlato sadje,
kjer so ptičke
pele pesmi tako krasne,
da še ona
do sedaj ni nikdar čula.
Hladni viri
so pojili te vrtove,
po kristalni
vodi, urno je brodovje
se vozilo...

Vse ji je razkazal angelj,
tu utrgal
šmarnico, tam oni angelj
in dekletu
ga je vpleta! v mehke laske,
spraševal jo,
če li hoče tu ostati,
ali zopet
se tja dol nazaj podati?!

Je smehljaje
dete bilo prikimalo,
da bi rado
tu v raju še ostalo:
ali mama
bi hudó se pač jokála,
če bi sama
doli v hišici ostala.
Daj, pripelji
mamo, da se veselila
bode z nama,

pa ostanem. al o hočeš,
jaz in mama,
vedno tukaj le pri tebi...“

Se nasmehnil
bil je dobri, zali angelj,
kakor misel
je iz raja uren hitel
in po želji
hčerke... mamo ji privedel.

„Mama, mama,
dete je radosti vpilo
in v naročje
vse presrečno ji planilo
„Tu je lepo!
Tukaj bodevi ostali,
ni res, mama?
sem naj hišico postavi
dobri angelj,
rojstno hišico, prijazno.“

Vzradostil se
angelj bil je te ljubezni
in objel je
dete z lahnimi peruti
ter poljubil
mater bil na vedro čelo...

Pozno uro
v jasni dan naznanja kladvo
že visoko
sije solnce v vas, dobroavo.
Tam v sobi
mati raven h erke sniva,
bledi lici
blaženi smehljaj pokriva.

ZA UČENE LJUDI.

Kuge re širijo podgane, kakor se je do sedaj mislilo, temveč podganske bolhe. Tako pravi neka angleško-indijska komisija (Major Lasup in indijski poveljnih Liston.)

Tudi rija nastaja po nekaterih živalicah in rastlinah. Dr. Pontonie.

Svetilke iz mesa. Ivan Molinith je sestavil iz mesa svetiljko na podlagi izkušenj, ker je spoznal, da se nekatere ribe v temi svetijo. Vzrok: *Mikrococcus phosphoreus* = Svetilna bakterija.

TO IN ONO.

Duša društva je odbor, — Duša stranke je glasilo. — Duša armade je pokornost (disciplina). — Duša življenja je red. — Duša sreče je mirna vest. — Duša družine je dobra gospodinja. — Duša velikih del je ratančnost v malih. — Duša pobožnosti — je vdanost v voljo božjo. — Duša duše — je Bog.

GOSPODARSKE STVARI

Kruh se obvaruje plesnobe, če se prilično 100 kapljic sivkine vode (Lavendelwasser) v testo vlije.

Mrvlje se odstranijo od sadnih dreves, ako se z zmesjo pečnih saj in lanenega olja na tanko krog okoli debla namaže. Ondi čez nobena mravlja ne prestopi. Poskusite!

Globoko orji njive s težko prstjo. S tem dosežeš mnogo večje pridelke, ker ti koristi tudi nižja plast zemlje.

Ne molzi do zadnjega. Nehaj en mesec ali dva poprej.

VREMENSKI PREGOVORI ROŽNIKA.

1. Je lepo, solčno vreme tega dné,
Se kmetje dobre letne vesele.
8. Ako Svet'ga Medarda dan dežuje,
Štirideset dni dež še naletuje.
15. Dež o svetem Vidu
Ni ječmenu nič kaj kaj ridu.
24. Dež na Šent Janža slabo leto ti nareja,
Solnce naj se raji v pratki smeja.

Kakor vreme kresnic
Tako bo tudi ženjic.

27. Ako dežuje Svet'ga Ladislava,
Dež prav dolgo zemljo še napaja.

Preveč dežja v rožnemcvetu
Nič kaj ni po volji kmetu.

Če rožnegacveta — solnce pripeka,
T oblevno deži, — veliko obeta — žita, strdi.

Rožni cvet deževen: Vinčar tug in reven.

Rožnegacveta ako nevihta in vihar,
Za ulnjakom mil' zdihuje čebelar.

Če je v dežji trtni cvét,
Malo teče vina v klet.

Trta, če v lepem vremenu ocveta,
Vina obilno dolencu obeta.

ZA KRATEK ČAS.

Sodnik: „Zatoženec, sedaj morate priseci, toraj poslušajte: Jaz prisežem...“

Zatož.: „To me pa res veseli gospod sodnik, da hočete to mesto mene storiti.“

Kmet: „Izak, to pot ste me z konjem prav fino opeharili.“

Žid: „Kako?“

Kmet: „Četrty dan po kupčiji mi je konj poginil.“

Žid: „To je pa res čudno! Meni ni storil tega nikoli.“

Gospod župnik jaz se hočem ločiti od žene.

„Ločiti? — Čemu?“

„Zato, ker moja žena preveč žganja izpije.“

„Preveč žganja — kako to? Saj ste sam tako poln, da komaj na nogah stojite.“

„Ravno radi tega, gospod župnik, hočem se ločiti. V družini mora tisti, ki hoče gospodariti biti trezen.“

UGANKE.

Rešite v ugank:

1. Jabolko.
2. Zlatar je vkradel na povprečni vrsti dijamanta na obema koncema (št 15) — potem premaknil povprečno vrsto za en dijamant više (ali pa je zadnji dijamant od zgoraj dodal zadnjemu od zdolaj).

Gospa je štela do 15 kakor v začetku.

Odgovor:

					15					
					14					
					13					
					12					
	15	14	13	12	11	12	13	14	15	
					10					
					9					
					8					
					7					
					6					
					5					
					4					
					3					
					2					
					1					

Prav so jih rešili:

Mihael Pu-tišek Bogomila Vidrih. Pavel Janković in Fran Benedik.

NOVA UGANKA.

(Pavel Janković).

Je trojin in edin
začetek moči in modrosti
Konec vsem stvarim
pa vendar ni Bog.

TESTAMENT OBEŠENCA.

Večer pred svojo smrtjo na vislicah leta 1897 je napisal morilec Hohe naslednjo oporoko: Če premišlujem, kaj me je dovedlo do tega da sem postal morilec, moram odgovoriti: Žganje. Moj oče je bil pijanec in je zmružil pijan v snegu. Ko sem nehal hoditi v šolo, sem šel k zidarjem in pil sem, kakor vsi drugi. Žganje Kolikor več sem zaslužil, toliko več sem zapil. Veselje do dela me je zapuščalo. Večkrat sem bil zaprt, a vedno sem zopet začel piti, ko sem prišel iz zapora. Na posled nisem nič vedel, in preživljati me je morala žena. Zadovoljen sem bil, da mi je rajala denar za žganje; če mi ga ni dala, sem jo tepel. Žganje mi je bilo v mislih, ko sem šel spat in ko sem se vzbudil. Koliko hudobij in grdobij sem storil! Slednjč sem še svojo ženo ulil. To je zadnji ud veri e mojih pregreh. Jutri bom zadoštil pravico. Zaslužil sem smrt: umrjem skesan in vdan v voljo božjo. A predno umrjem, pošljem

še to svarilo med sveč. Obrnite se od pota pijanosti na pravo pot vsi ki ste vdani žganju. Moj zgled vam kaže, kam pripelje ta nesrečna pijača. (M. Pustišek po »Dom. Pr.«)

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Atila spise nadaljujte. Dali smo jih že v oceno.

Zagorski. Pesmica n ravno slaba le bolj gladka bi morala biti. Stejte sloge in držite merilo

Č. g. I. N. Škoda, da se je kratko in dobro nam došlo poročilce izgubilo. Bilo je že vsprejeto.

Politikari Po ožjih volitvah bodemo poročali.

N. N. Ne pišite s svinčnikom!

F. B. „Golčar“ je gospod — To pravijo povsod. — Če golčar d' nar ima — Da pije z glaža ga itd. — Tega „drvarja“ je treba še precej tesati.

Zaloga

likerjev v sodčkih in botilkah

Jakob Perhauc

TRST — Via delle Acque — TRST

Veliki izbor

vsakovrstnih najfinejših in starih vin v buteljah.

Postrežba točna. — Cene zmerne.

Se priporoča svojim rojakom za naročbe bodisi na debelo ali na drobno za razne slavnosti, poroke, krste, družinska pogoščenja itd.

??

Prvi slovenski denarni zavod v Trstu

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrov na zadruga z omejeno zaveza.

Piazza Caserma šte. 2, I nadst. (v lastni hiši).

Sprejema hranilne vloge in je obrestuje po 4%. vloga se lahko po 1 kr. Rentni davek plačuje zavod sam in ne vlagatelji.

Posojuje denar na menjice zastave in vknjižbe.

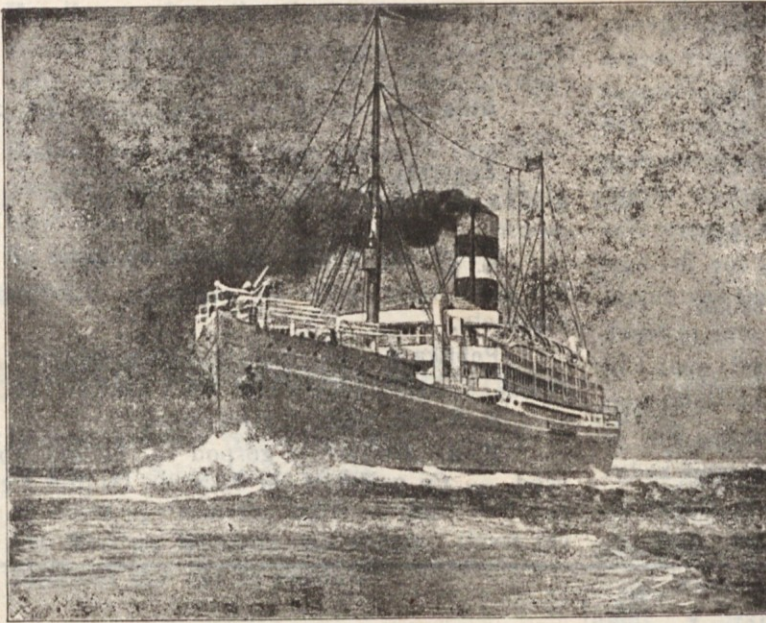
Ima najmodernejšo varnostno celico, varno proti vlogu in požaru v njej se shranju jejo lahko: vrednostni papirji, zlatnine, biseri, testamenti itd

Ako loče kdo kupiti

srečke na obroke

mu to pre-krbi posojilnica jako po ceni.

Z Bogom! Srečno pot! V daljno Ameriko!

o p sebnem dušnem pastirju za izseljence. 7) strogo ločené veroizpovedanja, narodnosti, spol. 8) Vožnja mnogo ceneja. 9) Zveza tudi v južno Ameriko. 1902) — 10. Strogo nadziranje in poduk agentov, ki ne smejo vabiti (še manj pa siliti) ljudi v tujino.

Zakaj potujejo naši ljudje najraje čez Trst na ladjah avstro-ameriške parniške družbe (Avsto - Americana Bratje Kozulić i dr.)?

Odgovor:

„Rafaelova družba“ v Trstu priporoča to iz teh le vzrokov:

Predno-ti: v Trstu 1) smo mi doma. 2) smo pod avstrijskim varstvom do Amerike, 4) ni treba menjavati denarja. 5) si lažje pomagamo v svoji materinski (v prodajalnicah, uradih, cerkvah), 6) imamo ve inoma s ovsanske sopotnike.

Prednosti na ladjah avstro-ameriške [Avstro-Americana] plovitbene družbe. 1) domači ljudje v postrežbi. 2) dom ča kuhinja, 3) uvaževanje slovenskih jezikov, v napisih, govoru, v razvrstitvi (po narodnosti v izseljeniškem domu in na ladjah), 4) lastni izseljeniški dom, obdan z lepim vrtom na s mem. i ven mesta tik morja. Do postaja električni tramway. Po vseh prostih električni razsvetljava. Hrana in stanovanje brezplačno pred odhodom za 2.000 oseb. 5) močne ladje, 6) v izseljeniškem domu namenovana katoliška kapela. Govorilo se je tudi

EDINA MEHANIČNA Tovarna pohištva v Trstu

tvrdk-

Aleksander Levi Minzi

Ulica Tesa št. 46

Skladišča * * * * * Piazza Rosario št. 1.

Des božji
dan krožim
po Trstu, a
vse zastonj.

Kaj pa bi rad?

Par dobrih čevljev.

Če hočeš dobiti dobrih čevljev n če nimas prav polne mošne, pojdi lepo k cerkvi v Petra v starem mestu ulica Rosario št. 2 in stoji v slovensko zalogo obuval. Čevljarski mojster **Josip Stantič** Ti bo prav jo domače slovensko postregel z najboljšimi čevlji za nizko ceno. Poskus

Mo kako je bil? Imenitno, izvrstno. Čevljev se tu dobi za vsako no o lakor da bi na nji vzrastl.

Ni cudno saj zalaga ta mojster tudi e. kr. ljud.